

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/72/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015201080
Dátum vydania rozhodnutia: 15.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5015201080.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: TREMA SK s.r.o., so sídlom Kragujevská č. 389, 010 01 Žilina, IČO: 46 860 801, zast.: Mgr. Karolom Haľapkom, advokátom, s adresou advokátskej kancelárie P.O. Box č. 17, 840 00 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, o prieskume oznámenia daňového orgánu, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. februára 2016 č.k. 21S/171/2015-29, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. februára 2016 č.k. 21S/171/2015-29 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

1. Žalobca sa podnetom z 21.07.2015 domáhal preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, a to konkrétne rozhodnutia Daňového úradu Trenčín, pobočka Považská Bystrica (ďalej len „správca dane“). č. 9312402/5/389673/2015/PriV z 20.02.2015 (ďalej len „dotknuté rozhodnutie“).

Dotknutým rozhodnutím správca dane nadmerný odpočet v požadovanej sume nepriznal a vyrubil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie október 2013 daň v sume 168.105,82 €.

2. Na základe hore uvedeného podnetu bolo dňa 18.11.2015 žalobcovi doručené oznámenie z 28.10.2015 vo veci preskúmania dotknutého rozhodnutia mimo odvolacieho konania (č.l. 6). Žalovaný na základe § 77 ods. 4 Daňového poriadku zákona oznámil listom (ďalej len „napadnuté oznámenie“), že na podnet preskúmal dotknuté rozhodnutie, pričom zistil, že dotknuté rozhodnutie nie je v rozpore so

všeobecne záväzným právnym predpisom, a preto nie sú podľa § 77 ods. 3 Daňového poriadku dôvody na jeho zmenu alebo zrušenie.

Podľa § 77 ods. 3 Daňového zákona v citovanom znení rozhodnutie vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia zmení alebo zruší. Orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody.

Podľa § 77 ods. 4 Daňového zákona citovanom znení platí, že ak orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia zistí, že vydané rozhodnutie nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, zašle o tejto skutočnosti tomu, kto podal podnet na preskúmanie rozhodnutia, písomné oznámenie. V takom prípade sa rozhodnutie nevydáva.

II.

3. Proti napadnutému oznámeniu podal žalobca zastúpený právnym zástupcom žalobu z 25.11.2015.

4. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 10. februára 2016 č.k. 21S/171/2015-29 postupom podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil konanie. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania patrí medzi mimoriadne opravné prostriedky.

Pri tom zdôraznil, že na rozdiel od obnovy konania, ktorou sa naprávajú skutkové pochybenia správcu dane, účelom preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania je náprava právnych pochybení, ktorých sa správca dane dopustil pri vydaní pôvodného rozhodnutia.

5. Následne s poukazom na niektoré ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a Daňového poriadku krajský súd zdôraznil, že povinnosťou všeobecných súdov konajúcich pri prieskume rozhodnutí správnych orgánov je v každom štádiu konania postupom „ex offio“ preverovať, či sú splnené podmienky súdneho konania v prejednávanej veci vrátane právomoci súdov.

6. V uvedenej súvislosti poukázal na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“), ktorý bol sformulovaný prostredníctvom uznesenia sp.zn. I. ÚS 117/95 z 05. októbra 1995 nasledovne:

„Oznámenie ústredného orgánu štátnej správy podľa § 65 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o tom, že nezačne mimoodvolacie konanie, nie je právoplatným rozhodnutím v zmysle čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky. Nemá formálne ani vecné náležitosti takého rozhodnutia a riadi sa len vyhláškou č. 150/1958 Ú.v. o vybavovaní sťažnosti, oznámení a podnetov pracujúcich.“

7. Nakoľko predmetom súdneho prieskumu pred krajským súdom bolo napadnuté oznámenie s využitím oprávnení podľa § 77 ods. 3 a 4 Daňového poriadku, krajský súd poukázal na oprávnenie žalovaného zväziť opodstatnenosť dôvodov uvedených žalobcom v podnete so záverom, či sú pre zahájenie preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania relevantné.

8. S prihliadnutím na vyššie citovaný text ústavného nálezu (viď bod č. 5) potom krajský súd vyslovil právny názor o možnosti aplikácie tohto ústavného názoru aj na preskúmanú vec. Súčasne vyslovil, že:

„odhliadnuc od absencie formálnych náležitostí rozhodnutia, napadnuté oznámenie nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu ani ním nemohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté, keďže na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania nie je právny nárok, čiže napadnuté oznámenie nemožno považovať za rozhodnutie ani v tzv. materiálnom pojatí.“

9. Preto krajský súd dospel k právnemu názoru, že napadnuté oznámenie nie je rozhodnutím správneho orgánu v zmysle § 244 ods. 3 O.s.p., čím je vylúčené zo súdneho prieskumu podľa Druhej hlavy Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, a preto krajský súd pri aplikácii § 250d ods. 3 O.s.p. konanie zastavil.

III.

A)

10. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie zo dňa 16.03.2016 (č.l. 77) s odôvodnením, že

- v zmysle § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.: „v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1“ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.: „účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom“;

- v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.: „súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“;

- v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.: „rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí“.

11. Ďalej len Najvyšší súd v krátkosti prezentuje veľmi široko koncipované odvolacie námietky žalobcu podľa ich relevancie k preskúmvanej veci:

- k § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.

o bez ohľadu na neuplynutie lehoty stanovenej krajským súdom na vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného krajský súd rozhodol vo veci zastavujúcim uznesením,

- k § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.

o princíp generálnej klauzuly zakladá právomoc všeobecných súdov, ak v osobitnom zákone nie je výslovne vylúčená,

o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) sp.zn. II. ÚS 12/1997: „prístup k súdu sa nezaručuje kedykoľvek, ale iba vtedy, ak zákon neustanoví inak“;

o správca dane nenaplnil účel zásady presného a úplného zistenia skutkového stavu,

o z napadnutého oznámenia nie je žalobcovi jasné, ktoré dôkazy boli pre správcu podstatné, akými úvahami sa spravoval a akým myšlienkovým postupom dospel správca dane k vysloveným záverom,

o žalovaný musí preukázať oprávnenie podpisujúcej osoby, inak je napadnuté oznámenie nulitným aktom, ako aj že

o napadnuté oznámenie má priamo za následok vznik právneho vzťahu a práva, právom chránené záujmy žalobcu sú ním priamo dotknuté.

12. V mnohopočetných bodoch odvolania, u ktorých viac prevažovali tvrdenia ako predkladané dôkazy, žalobca nepoukazoval iba na napadnuté oznámenie ale smeroval najmä proti zákonnosti dotknutého rozhodnutia (napríklad body odvolania č. 3.40 až 3.47).

13. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil tak uznesenie krajského súdu ako aj napadnuté oznámenie a vrátil vec na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo vyčíslenej výške 537,62 €.

B)

14. K odvolaniu žalovaný zaslal svoje stanovisko z 12.04.2016 (č.l. 85), v ktorom odvolaciu námietku uvedenú v bode 3.48 (časť III. odvolania) označil ako nedôvodnú, nakoľko žalovaný žiadnu daňovú exekučnú výzvu nevydal. Tiež v uvedenom bode ďalšia odvolacia námietka týkajúca sa podpisu napadnutého oznámenia neoprávnenou osobou označil žalovaný za nedôvodnú, nakoľko bolo podpísané v zmysle Podpisového poriadku finančnej správy na to oprávnenou osobou.

15. Rovnako žalovaný upozornil na procesnú nedôslednosť žalobcu, ktorý v odvolaní ako žalovaného alternatívne označoval tak Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako aj správcu dane.

Vo zvyšku odvolacích námietok žalovaný trval na svojom vyjadrení k žalobe.

16. Záverom žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

VI.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. ako aj ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o uznesenie, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné pri nižšie uvedených dôvodoch vyhovieť. Preto postupom podľa § 219 ods. 1 v spoj. s § 250ja ods. 3 veta posledná O.s.p. uznesenie krajského súdu ako vo výroku vecne správne potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v citovanom znení odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v citovanom znení platí, že ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až 221 tohto zákona.

18. Na prvom mieste sa Najvyšší súd musí zaoberať s odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. a to, že v konaní na súde prvého stupňa došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 s upresnením podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom“.

19. Z pripojeného spisu krajského súdu je jednoznačné, že krajský súd oznamovacím prípisom zo dňa 01.02.2016 (č.l. 27) zaslal právnenému zástupcovi žalobcu viacstranové vyjadrenie žalovaného, ku ktorému poskytol žalobcovi možnosť sa v 10 dňovej lehote vyjadriť.

Čo sa týka uvedenej lehoty, nakoľko nebolo krajským súdom uvedené, že začína plynúť od doručenia, je podľa Najvyššieho súdu nutné za skutočnosť určujúcu začiatok jej plynutia označiť dátum vyhotovenia prípisu, t.j. 01.02.2016.

Podľa § 57 ods. 1 O.s.p. v citovanom znení do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty.

20. Na poštovú prepravu krajský súd tento prípis vypravil dňa 01.02.2016, zásielka bola uložená do P.O. Boxu žalobcu dňa 04.02.2016, avšak samotné doručovanie bolo na strane žalobcu ukončené až dňa 22.02.2016, t.j. po 18 dňoch, kedy došlo k prevzatíu uvedeného prípisu splnomocnencom.

21. Je nepochybné, že krajský súd svoje zastavujúce uznesenie vydal postupom „in camera“ už dňa 10. februára 2016, avšak žalobca bez ohľadu na stanovenú 10- dňovú lehotu doručil svoje vyjadrenie z 03.03.2016 až dňa 09.03.2016 na krajský súd.

Za tejto situácie je tiež nepochybné, že hoci by krajský súd vyčkal na uplynutie stanovenej 10 dňovej lehoty, tak ani v tom čase by žalobca na krajský súd svoje vyjadrenie nedoručil. Za tejto situácie nemôže Najvyšší súd uznať argumentáciu žalobcu, že napriek jeho legitímnemu očakávaniu, že krajský súd zväží jeho vyjadrenie pri svojom rozhodovaní, tak jeho argumentáciu týmto konaním absolútne vylúčil.

22. Súčasne s týmto záverom musí Najvyšší súd aj prihliadnuť na to, že žalobca pri vyhotovovaní svojho mnohostránkového vyjadrenia (celkom 88 strán textu) krajským súdom určenú 10 dňovú lehotu ani dodatočne nedodrжал.

23. Najvyšší súd viackrát zdôraznil, že zrušovacia právomoc správneho súdnictva vo vzťahu k vadnej vrchnostenskej činnosti orgánov výkonnej moci sa môže uplatniť v súdnom prieskume iba pri prisnom

splnení zákonom stanovených podmienok v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p.

V uvedenej súvislosti sa pre Najvyšší súd javí ako vhodné pripomenúť rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 17. decembra 2002 sp.zn. 4 Sž 98-102/2002:

„Správnym konaním sa nazýva postup správnych orgánov, účastníkov konania a ďalších osôb pri vydávaní rozhodnutí, ktorý upravuje právny predpis. Zmyslom všetkých procesných predpisov je zabezpečiť realizáciu hmotných noriem vo forme rozhodnutia o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb za takeého postupu, aby vo veci bol zistený skutkový stav čo najúplnejšie prostriedkami, ktoré objasňujú okolnosti rozhodné pre posúdenie veci a aby účastníkovi, o ktorého vec - práva a povinnosti ide, bola poskytnutá možnosť predkladať dôkazy, návrhy a obhajovať svoje práva. Toto platí zvlášť, ak ide o konanie, v ktorom dôkazná povinnosť spočíva na účastníkovi. Pri tomto zmysle konania dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia.

Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu prívodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.“

24. Preto Najvyšší súd pri prvom odvolacom dôvode konštatuje, že sa nenaplnila jeho podstata.

25. Je však neprehliadnuteľné, že pod tento odvolací dôvod spadá tiež odvolacia námietka smerujúca proti legitímnosti podpisu úradnej osoby na napadnutom oznámení. Najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že tam osoba identifikovaná svojim menom a priezviskom vo funkcii generálneho riaditeľa sekcie daňovej a colnej bola oprávnená konať spôsobom uvedeným v ustanovení § 63 ods. 3 písm. f) Daňového poriadku.

Podľa § 63 ods. 3 písm. f) Daňového poriadku v citovanom znení platí, že ak tento zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, rozhodnutie musí obsahovať

f) vlastnoručný podpis povereného zamestnanca finančného riaditeľstva alebo správcu dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad, s uvedením jeho mena, priezviska a funkcie a odtlačok úradnej pečiatky, ak ide o správcu dane, ktorým je obec, podpis starostu obce alebo ním povereného zamestnanca obce s uvedením mena, priezviska starostu obce a odtlačok úradnej pečiatky; ak sa rozhodnutie doručuje elektronickými prostriedkami, vlastnoručný podpis a odtlačok úradnej pečiatky sa nahrádzajú zaručeným elektronickým podpisom.

26. Navyše aj v tomto prípade je žalobca zaťažený dôkazným bremenom, aby spochybnenie oprávnenosti konajúcej úradnej osoby s podporou relevantných dôkazných prostriedkov vytkol už v predchádzajúcom daňovom konaní v zmysle zásady subsidiarity súdneho prieskumu.

Nakoľko tak žalobca neučinil, ani tejto odvolacej námietke nemohol Najvyšší súd vyhovieť.

27. Ďalej žalobca poukazuje vo svojom druhom odvolacom dôvode [§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.] na to, že krajský súd ako súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou (napríklad rozsudok sp.zn. 1Sžf/100/2015 z 28.03.2017) zdôrazniť, že v zmysle § 250i ods. 1 O.s.p. a s prihliadnutím na prieskumný (nie nachádzajúci) charakter správneho súdnictva je správny súd pri súdnom prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia striktnie viazaný skutkovým stavom, ktorý zistil („a contrario“ § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.) správny orgán a riadne („a contrario“ písmeno b/ O.s.p.) zachytil v administratívnom spise s výnimkou (§ 250i ods. 2 O.s.p.), ktorá má svoj základ v povinnosti postupovať pri preverovaní skutkového stavu podľa zásad úplnej apelácie v súlade s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa § 250i ods. 1 v citovanom znení pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 2 v citovanom znení platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a

obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

28. Nakoľko v preskúvanej veci však krajský súd v súdnom prieskume k aplikácii ustanovenia § 250i ods. 2 O.s.p. vôbec nepristúpil, dokazovanie z iného dôvodu nevykonával - vid' neverejné zasadnutie krajského súdu, a ani Najvyšší súd z charakteru preskúvanej veci (na oznámenie vydaného podľa § 77 Daňového poriadku nie je možné nazerať ako na správne trestanie) nezistil nutnosť tejto aplikácie v preskúvanej veci, preto ani nemohol na tento odvolací dôvod v celosti prihliadnuť.

29. V poslednom odvolacom dôvode [§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.] žalobca poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom, čo podporuje mnohopočetnou argumentáciou zotriedenou v časti III. svojho odvolania pod bodmi 3.1 až 3.48.

Ako už Najvyšší súd vyššie konštatoval (vid' bod č. 12), v týchto bodoch žalobca viac či menej staval do popredia svoje tvrdenia, preberal legálne vymedzenia niektorých princípov či zásad právneho štátu (najmä právnej istoty alebo princípu proporcionality), resp. citoval vybrané časti rozhodnutí Ústavného súdu alebo Najvyššieho súdu bez toho, aby bližšie preukázal, ako jeho argumenty súvisia s tvrdenou nesprávnosťou zastavujúceho uznesenia krajského súdu.

30. Právnym posúdením je činnosť všeobecného súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétne vybranú právnu normu. Potom nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na správne zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo, hoci aplikoval správny právny predpis, tak ho ale nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

31. Z napadnutého oznámenia ako aj z pripojeného spisu správcu dane (najmä príloha č. 13) je nepochybné, že žalobca procesne využil postup podľa § 77 Daňového poriadku a zaslal podnet z 21.07.2015 na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania proti rozhodnutiu Daňového úradu Trenčín, pobočka Považská Bystrica č. 9312402/5/389673/2015/PríV zo dňa 20.02.2015.

32. Žalobca nespochybňuje tú skutočnosť, že uvedené dotknuté rozhodnutie je právoplatné a preto z neho vyplývajú právne účinky nezmeniteľné riadnymi opravnými prostriedkami, t.j. na základe ústavného princípu právneho štátu sa na dotknuté uznesenie nazerá ako na zákonnú súčasť právneho systému.

V preskúvanej veci je nepochybné, že z dotknutého rozhodnutia pre žalobcu vyplýva povinnosť zaplatiť daňovú povinnosť v tam vyrubenej výške. Naopak Najvyšší súd musí zdôrazniť, že podaním podnetu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania žalobca nespôsobil žiadnu právnu zmenu svojej daňovej povinnosti a ani ju relevantne nespochybnil.

33. Za tohto stavu Najvyšší súd nemôže vôbec súhlasiť so základnou odvolacou námietkou žalobcu, že napadnutým oznámením malo dôjsť k zásahu do jeho práv, resp. povinností, t.j. v zmysle jeho argumentácie zo str. 9 odvolania že

„oznámenie žalovaného č. 21108074/2015 zo dňa 28.10.2015 má priamo za následok vznik právneho vzťahu a práva, právom chránené záujmy žalobcu sú ním priamo dotknuté.“

s tým dôsledkom, že nemožno preto vyvodiť záver, že napadnuté oznámenie nie je rozhodnutím, ktoré patrí medzi súdom nepreskúmateľné.

Naopak, na daňovej povinnosti právoplatne uloženej prostredníctvom dotknutého rozhodnutia nenastala žiadna zmena a žalovaný si svoju povinnosť postupovať v súlade so zákonom, t.j. s ustanovením § 77 a nasl. Daňového poriadku podľa Najvyššieho súdu, tak ako to aj konštatoval krajský súd, splnil.

34. Proces preskúmania právoplatného rozhodnutia správcu dane mimo odvolacieho konania zákonodarca zaradil do Tretieho dielu (Opravné prostriedky) Štvrtej časti (Daňové konanie) Daňového poriadku. Ide teda jednoznačne o mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam

správcu dane.

Z ustanovení § 77 ods. 2 a 4 Daňového poriadku vyplýva, že nejde o právo jednotlivca ale ide o upozornenie (podnet) na odstránenie rozporov so všeobecne záväzným právnym predpisom, pričom právny nárok predkladateľa podnetu sa redukuje iba na vykonanie prieskumu príslušným orgánom a vydanie písomného výsledku prieskumu, t.j. doručeným podnetom je potrebné sa vecne zaoberať, tzn. že o podnete je potrebné začať konať a meritórne jeho opodstatnenosť písomne posúdiť.

Podľa § 77 ods. 1 veta prvá Daňového poriadku v citovanom znení rozhodnutie, ktoré je právoplatné, okrem daňovej exekučnej výzvy a rozhodnutia o odvolaní proti daňovej exekučnej výzve, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať druhostupňový orgán; ak ide o rozhodnutie ministerstva, minister na základe návrhu ním určenej osobitnej komisie.

Podľa § 77 ods. 2 Daňového poriadku v citovanom znení podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania sa podáva orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal, a môže byť podaný najneskôr do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sa navrhuje preskúmať.

35. V uvedenej súvislosti musí Najvyšší súd konštatovať, že vyššie zdôraznená výnimočná prípustnosť mimoriadnych opravných prostriedkov v daňovom konaní žalobcovi ako predkladateľovi podnetu neumožňuje brojiť proti záverom žalovaného, ak sú v medziach ustanovenia § 77 a zásad daňového konania (najmä § 3 Daňového poriadku) dostatočne odôvodnené. Dostatočnosť odôvodnenia oznámenia vydaného v zmysle § 77 Daňového poriadku musí správny súd posúdiť ako splnenie podmienok konania na súdny prieskum v zmysle § 103 a nasl. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.

Iba ak by z tohto rámca vybočovali, potom je správny súd v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky oprávnený preskúmať zákonnosť aplikácie § 77 Daňového poriadku.

36. Obdobný záver vyplýva aj zo staršej judikatúry Najvyššieho súdu (rozsudok sp.zn. 1Sžf 37/2007 zo dňa 19. februára 2008), ktorej právne závery, hoci ide o zrušenú právnu úpravu, je možné na preskúmanú vec uplatniť:

„Z ust. § 53 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb., ktorý krajský súd citoval bez prihliadnutia na právne následky sa k nemu sa viažucich, vyplýva pre Najvyšší súd jednoznačný právny záver, že rozhodnutie vydané v daňovom konaní v rozpore s právnym predpisom orgán príslušný na jeho preskúmanie alebo zruší alebo zmení, pričom ak konajúci orgán prijme záver o zrušení rozhodnutia, potom musí v zmysle § 30 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. nielen zvážiť všetky relevantné dôvody, ktoré by nasvedčovali tomu, že je nutné zrušené rozhodnutie vrátiť prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie, ale aj tieto úvahy o dôvodoch zrozumiteľne a logicky vyjadriť v odôvodnení rozhodnutia.

Uvedené zdôvodnenie postupu zvoleného žalovaným sa podľa názoru odvolacieho súdu javí ako nevyhnutným aj preto, že pokiaľ je predmetom tohto konania právo, uplatnené na základe možnosti danej daňovému subjektu zákonom, je nevyhnutné o tomto práve rozhodnúť v konaní, v ktorom je daná účastníkovi konania možnosť uplatniť všetky procesné práva, teda aj vzniesť námietky formou odvolania sa proti rozhodnutiu.“

37. Avšak z obsahu dotknutého oznámenia je jasné, že k preskúmaniu opodstatnenosti podnetu žalobcu prišlo žalovaný ako oprávnený orgán štátnej správy v oblasti daní, zrekapituloval podstatné zistenia správcu dane vyplývajúce z dotknutého rozhodnutia ako aj z pripojeného daňového spisu, argumenty predkladateľa na podporu zrušenia dotknutého rozhodnutia (to všetko na str. 2 napadnutého oznámenia), dôvody odmietnutia odvolania žalobcu z 20.03.2015 (str. 3 napadnutého oznámenia), reakcia na argumenty predkladateľa (str. 4 napadnutého oznámenia) a prečo dospel k záveru, argumenty žalobcu uvedené v časti II. bod 2 až 4 podaného podnetu nie sú dôvodné.

Na základe uvedených zistení bol oprávnený záver krajského súdu ako výsledok skúmania podmienok konania, že napadnuté oznámenie je v preskúmanej veci vylúčené zo súdneho prieskumu.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uznesenie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

39. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1

a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že argumentačne úspešnej žalobkyni priznal ich náhradu vo výške 161,75 € tak, ako si ich advokátka vyčísliła. Z titulu náhrady trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (písomné podanie na súd - vyjadrenie k odvolaniu) v sume 127,16 €, prislúchajúci režijný paušál 7,63 € a 20 % DPH.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).